

rigt skal være indrettet, sådan at de bedst muligt tilgodeser formålet, altså at både mænd og kvinder skal have mulighed for at passe børn.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Der er ingen tvivl om, at fru Margot Torp og jeg opfatter redegørelsen meget forskelligt, for jeg deler på ingen måde den begejstring, som fru Margot Torp gav udtryk for. Tværtimod synes jeg, at den er meget generel, at det er meget lidt konkret handling, der kommer frem.

Den måde, jeg læser den på, bekræfter til fulde, at de fleste skal passes ind i de almindelige kasser, sådan at vi har alle anbragt, og jeg får det jo til fulde bekræftet af fru Margot Torp, i og med at jeg ikke kan få svar på ét eneste af mine konkrete spørgsmål vedrørende større fleksibilitet på arbejdsmarkedet, vedrørende deltid, vedrørende børnepasning osv. Det bekræfter til fulde, at det netop er ting, som Socialdemokratiet ikke vil være med til, og derfor forbliver det ved de flotte ord.

Men vi skal snart have en førstebehandling af frit valg på børnepasningsområdet, og der får fru Margot Torp så rig lejlighed til at være imødekommende i forhold til at skabe fleksibiliteten.

Med hensyn til fru Anni Svanholts spørgsmål skal jeg sige, at jeg ikke mener, at løsningen på nogen måde vil være at presse mændene til f.eks. at holde barselorlov. Jeg tror ikke på, at vi opnår noget godt ved at tvinge folk til noget bestemt. Jeg tror heller ikke, at det vil være det rette for børnene, hvis det her skal foregå under tvang.

Derfor er vores bud på, hvad der skal ske, også omkring barselorloven, netop større fleksibilitet. Som jeg nævnte meget konkret, vil jeg gerne, at man kan konvertere barselorloven til f.eks. deltidsarbejde eller til nogle ugentlige fridage, som jo også kan give bedre muligheder for, at mændene kan tage barselorloven, i og med at de på den måde får bedre muligheder for at kombinere arbejdsliv og familieliv.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Henriette Kjær som ordfører.

Henriette Kjær (KF):

Der diskuteres og udgives rapporter om ligestilling år efter år, og meget er der da også sket, siden kvinderne fik valget, siden krigen, hvor

mange kvinder begyndte at komme ud på arbejdsmarkedet, og siden rødstrømperne.

Kvinderne har langt større frihedsgrader i dag end tidligere. Vi har ikke bare adgang til alle uddannelser og job, vi har også samfundets og vores families accept til at foretage de valg, vi ønsker. Vi er også blevet økonomisk uafhængige, og hvis vi har lyst til at skabe os en karriere i erhvervslivet og blive topdirektører, så har vi mulighed for det, hvis det er det, der er målet.

Tilbage er der nogle små hængepartier. Lønnen er ikke helt så lige, og det er stadig kvinderne, der laver det meste derhjemme. Fru Eva Kjer Hansen nævnte også noget vedrørende pensioner, så der er stadig nogle knaster, men de store linjer er i orden.

Det med lønnen skal der gøres noget ved. I Det Konservative Folkeparti finder vi det helt uacceptabelt, at der er en uforklarlig lønforskel på 12 pct., og jeg skal her sige, at jeg har altså ikke hørt den forsker, der er fremkommet med tallene, tage afstand fra dem, så jeg forholder mig til, hvad der står i redegørelsen.

Man kan diskutere forskellige modeller til at komme denne lønforskel til livs, og vi er også indstillet på at diskutere, hvordan vi får en mere gennemsigtig lønstruktur, dog uden at det bliver via offentliggjorte lønsedler, der skal hænges op i kantinen. Der er andre modeller, og dem er vi parate til at se på, og debatten bliver så taget på torsdag.

Ud over det er dagsordenen ved at være udtømt på ligestillingsområdet. Det vidner den redegørelse, vi diskuterer lige nu, så absolut om. Jeg må ærligt indrømme, at den er ualmindelig tynd og meget lidt visionær, endsnige meget lidt inspirerende, men det er måske bare et tegn på, at vi er ved at nå det endelige mål, og det, der skal til nu, er opgøret eller oprøret derhjemme.

Som jeg sagde i min indledning, er det stadig kvinderne, der laver det meste derhjemme. En forklaring er muligvis, at kvinderne har kortere arbejdstid end mændene og derfor naturligt har flere ressourcer til at lave noget mere i hjemmet, men forklaringen er vel også, at mange kvinder tilhører flinkeskolen. Alt det huslige er traditionelt kvindelige dyder, og dem holder vi af uransagelige årsager fast i.

En anden årsag er vel også, at det oftest er kvinderne, der har tilbragt tiden sammen med børnene, da de var små, og derfor er det kvinderne, børnene henvender sig til, når de skal have hjælp: Moar, jeg er sulten. Moar vil du læse